

Ο επίτιμος πρόεδρος του Αρείου Πάγου Βασ. Νικόπουλος κατά της Συνόδου της Κρήτης

31-08-2017 | 14:14:18

Τη συμπαράστασή του στον Πρωτοπρεσβύτερο Θεόδωρο Ζήση εκφράζει μέσω επιστολής του ο επίτιμος πρόεδρος του Αρείου Πάγου, Βασίλης Νικόπουλος, που παράλληλα ασκεί κριτική στη Σύνοδο της Κρήτης.

Ακολουθεί η επιστολή του:

Προς
Τον Αιδεσιμολογιώτατον
Πρωτοπρεσβύτερον Πατέρα Θεόδωρον Ζήσην
Περαία Θεσσαλονίκης

Σεβαστέ Πατέρα Θεόδωρε,

Από πολλού χρόνου ήθελα να επικοινωνήσω μαζί Σας διά τηλεφώνου, αλλά δεν κατέστη δυνατόν, γι' αυτό και αποφάσισα να Σας γράψω την παρούσαν επιστολή. Ο λόγος είναι η μεγάλη υποχρέωση που αισθάνομαι στο σεβαστό πρόσωπό Σας, να Σας ευχαριστήσω ως απλό μέλος της Εκκλησίας Του Χριστού, για τους αγώνες που αναλάβατε με πρωτοχριστιανικό ζήλο και αγιοπατερικό θυσιαστικό πνεύμα υπέρ της διαφυλάξεως αλωβήτου και ακεραίας της αμώμητης ορθόδοξης πίστεώς μας, ιδιαίτερα μετά την σύγκληση της **δήθεν πανορθόδοξης ψευτοσυνόδου της Κρήτης**, η οποία κάθε άλλο παρά «ορθόδοξη» απεδείχθη, αφού απομακρύνθηκε της ορθόδοξης συνοδικής και πατερικής παραδόσεως, υιοθετήσασα πλήρως την παναίρεση του οικουμενισμού, αναγνωρίζοντας για πρώτη φορά τον παπισμόν και προτεσταντισμόν ως «εκκλησίες», ενώ οι πάντες γνωρίζομε ότι πρόκειται για αιρέσεις, που καταδικάσθηκαν συνοδικώς και επομένως είναι εκτός του Σώματος της «Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας».

Εσείς, εχόμενος των «πατρικών παραδόσεων», με το ακαδημαϊκό Σας κύρος, τις ακένωτες αγιοπατερικές γνώσεις Σας και προπάντων την αταλάντευτη ορθόδοξη πίστη Σας, αγωνίζεσθε για την τήρηση των Ιερών Κανόνων και την κανονική ευταξία στην Εκκλησία, ως εξέχων ιερέυς αυτής, προβάλλοντας τα ιερατικά Σας στήθη, ώστε να μην περάσουν στο Σώμα της Εκκλησίας οι αντορθόδοξες και άκρως αιρετικές αποφάσεις της ως είρηται ψευτοσυνόδου, φθάνοντας μέχρι της διακοπής της μνημόνευσης του επιχωρίου μητροπολίτη, ως αιρεσιάζοντος, λόγω της υιοθετήσεως εκ μέρους του των αποφάσεων της ψευτοσυνόδου της Κρήτης, όπως επιτάσσουν οι ιεροί κανόνες, τους οποίους μετ' ευλαβείας πιστώς εφαρμόζετε, όπως πιστώς και ακλινώς τους εδιδάσκατε από της πανεπιστημιακής έδρας, τιμώντας έτσι την ακαδημαϊκή Σας ιδιότητα. Το σθένος Σας, η σύνεση και μετριοπάθεια, η διάκριση, η σταθερότητα και η αταλάντευτη προσήλωσή Σας στις αγιογραφικές και αγιοπατερικές παραδόσεις είναι αυτά που Σας διακρίνουν στους αγώνες Σας για την Ορθοδοξία και που εμπνέουν σε μας τους απλούς πιστούς αισιοδοξία και πίστη.

Εμείς οι απλοί χριστιανοί αισθανόμαστε προδομένοι από την «Διοικούσα» Εκκλησία, εννώ τα διοικητικά της όργανα, όπως την Ιερά Σύνοδο, τον Αρχιεπίσκοπο και τους επισκόπους, οι οποίοι στην συντριπτική τους πλειοψηφία είναι επιλήσμονες της ιερωσύνης τους, «μεριμνώντες και τυρβάζοντες περί πολλά» άλλα, τα οποία όμως δυστυχώς δεν είναι μόνο απλώς περιττά, αλλά είναι και άκρως επικίνδυνα και πνευματικώς θανατηφόρα, αφού είναι αιρετικά και αντορθόδοξα.

Αντί οι επίσκοποι της Εκκλησίας μας με επικεφαλής τον Πατριάρχη και τον Αρχιεπίσκοπο να «ορθοτομούν τον λόγον της αληθείας» του Θεού, αντί να πολεμούν με κάθε μέσον και εν

παντί και πάντοτε τις ποικιλώνυμες αιρέσεις, και κυρίως την παναίρεση του οικουμενισμού, αυτοί αφήνουν εγκαταλελειμμένα τα ποίμνιά τους «εις βοράν» των αιρετικών λύκων, ασχολούμενοι με τα «φαγοπότια» και «τσιμπούσια», τους βδελυρούς εναγκαλισμούς και πομπώδεις φαρισαϊκούς ασπασμούς μετά των αιρετικών εκπροσώπων του πάπα και των προτεσταντών, αναλισκόμενοι σε επιδεικτικούς ατέρμονες διαλόγους υπέρ δήθεν «της των πάντων ενώσεως», καταπατώντας έτσι απροκάλυπτα όχι μόνο τους απαγορευτικούς όλων αυτών των βδελυρών εκδηλώσεων θείους και ιερούς κανόνες της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας, αλλά και αυτό ακόμη το Άγιον και ιερόν Ευαγγέλιον, το οποίο παραγγέλλει ρητώς **«αιρετικόν άνθρωπον μετά πρώτην και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού, ειδώς ότι εξέστραπται ο τοιούτος και αμαρτάνει...»** (Τιτ. γ' 10).

Και ο ευαγγελιστής Ιωάννης, ο μαθητής της αγάπης, λέγει ότι εκείνος που αθετεί τη διδασκαλία του Χριστού και δεν μένει πιστός σ' αυτήν τηρώντας την με ακρίβεια, δεν έχει τον Θεόν μέσα του, αλλά είναι χωρισμένος από αυτόν, και αυτόν τον άνθρωπο, δηλαδή τον αιρετικό, **«μη λαμβάνετε εις οικίαν και χαίρειν αυτώ μη λέγετε»** (Β' Ιω. 10). Αυτοί όμως οι πατριάρχες, οι αρχιεπίσκοποι και επίσκοποι, όσοι ακολουθούν την παναίρεση του οικουμενισμού, όχι μόνο ανταλλάσσουν χαιρετισμόν με τον αρχαιρεσιάρχη Πάπα, αλλά και εις τους ορθοδόξους ναούς τον υποδέχονται και συμπροσεύχονται μαζί του και εναγκαλίζονται ως αδελφοί περιπόθητοι και επιπόθητοι! Και το χειρότερο, μετέχουν, αν και ορθόδοξοι, στο σιωνιστικό Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών και παρακάθηνται σε κοινά τραπέζια τρώγοντες και πίνοντες με παπικούς, προτεστάντες, μουσουλμάνους, βουδδιστές, ινδουιστές και ό,τι άλλο βάλλει ο νους του ανθρώπου ως δήθεν «εκκλησία», προδίδοντας έτσι την ορθόδοξη πίστη μας, και **«ορθοτομούντες (αντί της αληθείας) τον λόγον της πανθηρησκείας»**, ως γνήσια τέκνα του οικουμενισμού! Όλοι αυτοί οι «κύριοι», (διότι πως αλλιώς να τους πεί κανείς, αφού ως αιρεσιάρχες απώλεσαν πλέον την χάρη της ιερωσύνης και δεν θεωρούνται ως εκ τούτου επίσκοποι και πατριάρχες), εξακολουθούν να συμπεριφέρονται ως επίσκοποι, να εισέρχονται εις τους ιερούς ναούς, ακόμη δε και εις το θυσιαστήριον εντός του Ιερού Βήματος, και περιβεβλημένοι τις αυτοκρατορικές αλουργίδες να καμαρώνουν «ως δεσπότες και αυθέντες», διεκδικούντες έτσι την απόλυτη εξουσία του «αλαθήτου», με αποτέλεσμα να έχουμε δυστυχώς και εμείς οι ορθόδοξοι χριστιανοί, αντί ένα αλάθητο πάπα, τόσους αλάθητους, όσοι και οι αιρεσιάρχες οικουμενιστές επίσκοποι!

Εσείς, πατέρα Θεόδωρε, εγκαίρως, επικαίρως και ευκαίρως διαγνώσατε τον κίνδυνον και ορθώσατε το ορθόδοξο ανάστημά σας καταδικάζοντας όλους αυτούς τους πατριάρχες, αρχιεπισκόπους και επισκόπους ως αιρεσιάρχες, επειδή εγκολπώθηκαν την παναίρεση του οικουμενισμού και επρόδωσαν έτσι την ορθοδοξία μας. Η γενναία απόφασή Σας να διακόψετε την μνημόνευση του μητροπολίτη Θεσσαλονίκης ως αιρεσιάρχου οικουμενιστή, αναλαμβάνοντας αγώνα προς υπεράσπιση της φιλάτης ορθοδοξίας, Σας ανύψωσε στις συνειδήσεις των πιστών ως άλλον Άγιον Μάρκον τον Ευγενικόν, τον Ανθενωτικόν, αλλά και ως άλλον Άγιον Μ. Φώτιον, κι ακόμη ως άλλον Άγιον Γρηγόριον Παλαμάν, τα ανεξίτηλα ορθόδοξα ίχνη των οποίων ακολουθείτε πιστώς και απαρασαλεύτως! Στο πάνσεπτο πρόσωπό Σας όλοι εμείς οι απλοί ορθόδοξοι χριστιανοί αναγνωρίζομε τον μεγάλο μαχητή της πίστης, τον αρχηγό του αντιαιρετικού αγώνα κατά πάσης αιρέσεως, κυρίως δε της σύγχρονης αιρετικής πανώλους του οικουμενισμού. Να είστε βέβαιος, πατέρα Θεόδωρε, ότι χιλιάδες και μυριάδες πιστών ανά τον κόσμο βρίσκονται κάτω από το λάβαρο των δικών Σας αντιαιρετικών αγώνων, έτοιμοι να θυσιαστούν για την ορθόδοξη πίστη μας!

Το κατ' εμέ πρέπει κατ' αρχήν να δηλώσω ότι ούτε θεολόγος είμαι, ούτε έχω τέτοιες και τόσες γνώσεις που να μου επιτρέπουν να ομιλώ για πολύ λεπτά όσο και κρίσιμα θέματα της πίστεώς μας. Γι' αυτό παρακαλώ πολύ να συγχωρέσετε τα όποια τυχόν σχετικά λάθη

εντοπίσετε στην επιστολή μου αυτή. Φρονώ όμως ταπεινώς ότι το γεγονός ότι είμαι βαπτισμένος «εις το Όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος» και ως εκ τούτου έχω ενδυθή Τον Χριστόν κατά την διαβεβαίωση του Απ. Παύλου, μου δίνει το δικαίωμα, αλλά και μου επιβάλλει την υποχρέωση ως χριστιανού, να αγωνίζομαι για την πίστη μου, ομολογώντας κυρίως αυτήν εν παντί και πάντοτε.

Σε θέματα πίστεως όλοι οι χριστιανοί πρέπει να αγωνιζόμαστε, χωρίς να σκοντάφτομε σε τίτλους και περγαμηνές. Είμαι χριστιανός ορθόδοξος και ομολογώ την πίστη μου, αναλαμβάνοντας οποιαδήποτε θυσία προς υπεράσπισή της. Τάσσομαι κάτω από το πετραχήλι Σας, πατέρα Θεόδωρε, στον μεγάλο αντιαιρετικό αγώνα, χωρίς αυτό να έχει για κανέναν άλλο κάποια ιδιαίτερη σημασία. Για μένα όμως συνιστά πράξη ομολογίας, την οποία αισθάνομαι υποχρεωμένος να κάνω ως απλός, αφανής και ελάχιστος χριστιανός. Και ναί μεν δεν διαθέτω, όπως είπα, θεολογικές γνώσεις και συνεπώς δεν μπορώ να μιλήσω για ειδικά δογματικά θέματα, πλην όμως διαθέτω τις βασικές γνώσεις της πίστεώς μας, όπως μας τις δίδαξαν τα ωραία εκείνα παλιά χρόνια της δεκαετίας του πενήντα (1950) οι δάσκαλοί μας στο σχολείο, Δημοτικό και Γυμνάσιο, οι οποίες μου επιτρέπουν να πω και να διακηρύξω ότι ο παπισμός δεν είναι εκκλησία, αλλά αίρεση. Ειδικότερα με βάση εκείνες τις εγκύκλιες, «θεολογικές», ελλιπείς, αλλά καθόλου ατελείς, γνώσεις μου έμαθα να λέω ότι: «το 1054 μ.Χ. η Εκκλησία Του Χριστού εσχίσθη στα δύο», σε Ανατολική και Δυτική, προσδιορισμοί γεωγραφικοί, οι οποίοι όμως με τον καιρό προσέλαβαν δογματικό περιεχόμενο.

Η Δυτική εκκλησία με ηγέτη τον πάπα Ρώμης απομακρύνθηκε δογματικώς από την Ανατολική Εκκλησία, απώλεσε την καθαρότητα της πίστεως με νοθεύσεις αποκλειστικώς παπικής εμπνεύσεως, που δεν στηρίζονται στις Γραφές παρά πάσαν έρευναν αυτών, και προσέλαβε κοσμική οργάνωση μεταξελιχθείσα σε Κράτος, το οποίον της εστέρησε την εκκλησιαστική της οντότητα. Πρόκειται για το γνωστό κρατίδιο του Βατικανού. Έτσι αναφερόμενοι σ' αυτήν δεν μπορούμε πλέον να κάνομε λόγο για Εκκλησία και μάλιστα για Εκκλησία Του Χριστού, ούτε βέβαια και για χριστιανική πίστη με την έννοια της αποκεκαλυμμένης αλήθειας, αλλά μόνο περί θρησκείας και μάλιστα κρατικίστικης, η οποία υποστηρίζεται ως ανθρώπινο πλέον κατασκευάσμα από τις δυνάμεις του Βατικανού, οι οποίες την στηρίζουν ανά τον κόσμο. Όπως εξελίχθηκε λοιπόν η Δυτική-Παπική «εκκλησία» απώλεσε τον «αποκαλυπτικό» της χαρακτήρα και περιέπεσε σε ανθρώπινο οργανισμό με αποτέλεσμα να μην θεωρείται πλέον Εκκλησία, ούτε πίστη.

Ο πάπας της Ρώμης κατ' επίφαση θεωρείται εκκλησιαστικός ηγέτης, ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι παρά πολιτικός-κρατικός άρχων. (από το βιβλίο μου: «Η ΔΥΣΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΘΕΟΣ» σελ. 112). Όλα αυτά βεβαίως είναι ξένα προς τον χριστιανισμό του Ευαγγελίου και αποβλητέα από το Σώμα της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας Του Χριστού. Αυτές τις στοιχειώδεις βασικές γνώσεις της πίστεώς μας είμαι βέβαιος, πατέρα Θεόδωρε, ότι τις ε γνώριζαν καλλίτερα από εμένα και όλοι εκείνοι που συμμετείχαν στην ψευτοσύνοδο του Κολυμπαρίου της Κρήτης, και παρόλα αυτά προχώρησαν στην επαίσχυντη πράξη της αναγνώρισης του παπισμού ως Εκκλησίας, προδίδοντας, όπως προείπα, με τον τρόπον αυτόν την ορθόδοξη πίστη μας. Ορθώς λοιπόν και δικαίως Εσείς, πάτερ Θεόδωρε, τους κατηγορείτε ως αιρεσιάρχες και διακόψατε την μνημόνευση όλων εκείνων που δέχονται την απόφαση αυτή της ψευδοσυνόδου του Κολυμπαρίου, κολυμπώντας στα λασπόνερα της αιρέσεως και της πλάνης.

Τελειώνοντας δεχθείτε Σας παρακαλώ τις άπειρες ευχαριστίες μου για τον μεγάλο αγώνα που αναλάβατε και να είστε πλέον η βέβαιος ότι θα στεφθή υπό πλήρους επιτυχίας, όπως κάθε αγώνας που δόθηκε ανά τους αιώνες για την υπεράσπιση της πίστεως, διότι το είπε ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός: **«θαρσείτε εγώ νενίκηκα τον κόσμο»!**

Περιπτώς να Σας βεβαιώσω ότι τάσσομαι ως απλός χριστιανός στο πλευρό Σας, όχι γιατί Εσείς με χρειάζεστε, αλλά διότι εγώ το αισθάνομαι ως ανάγκη. Γι' αυτό και Σας παρακαλώ να δεχθείτε αυτήν την διαβαβαίωση μου. Σας ευχαριστώ και πάλι για τον τρόπο με τον οποίον μας στηρίζετε στην ορθόδοξη πίστη μας και Σας εύχομαι ο Θεός των Πατέρων ημών να Σας ενισχύει στον δύσκολο αγώνα Σας και να Σας χαρίζει πολλά και καρποφόρα για την πίστη μας έτη, ευλογημένα και πάνω απ' όλα ορθόδοξα χριστιανικά.

<http://www.vimaorthodoxias.gr/eipan/o-epitimos-proedros-tou-areiου-pagou-vas-nikopoulos-kata-tis-synodou-tis-kritis/>